

ΑΛΕΞΗΣ
ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΕ ΣΚΥΛΟΥΣ

ΜΕΤΕΙΧΜΙΟ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Ιστορίες με σκύλους (διηγήματα) – Κέδρος 1982

Η μεγάλη πομπή (μυθιστόρημα) – Κέδρος 1985 & Μεταίχμιο 2013

Βραδιές μπαλέτου (μυθιστόρημα) – Κέδρος 1991 & Μεταίχμιο 2016

Δοκιμαστικές πτήσεις (άρθρα & δοκίμια) – Κέδρος 1993

*Ζαΐδα ή Η καμήλα στα χιόνια (μυθιστόρημα) – Καστανιώτης 1996
& Μεταίχμιο 2011*

*Ο Κουτσός Άγγελος (μυθιστόρημα) – Κέδρος 2002 & Μεταίχμιο
2021*

Τέσσερις ελληνικοί φόντοι (διηγήματα) – Πόλις 2004

Μια λέξη, χίλιες εικόνες (δοκίμιο) – Πατάκης 2004

Σκοτεινές επιγραφές (μυθιστόρημα) – Μεταίχμιο 2011

Η κρυφή πόρτα (μυθιστόρημα) – Μεταίχμιο 2016

Σεμινάρια δημιουργικής γραφής – Κίχλη 2017

Ελαφρά ελληνικά τραγούδια (μυθιστόρημα) – Μεταίχμιο 2018

Λάδι σε καμβά (μυθιστόρημα) – Μεταίχμιο 2022

Αλέξης Πανσέληνος

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΣΚΥΛΟΥΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ελληνική πεζογραφία

Υπεύθυνη σειράς

Ελένη Μπούρα

Πρώτη έκδοση από τις εκδόσεις Κέδρος
1982

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή
Φεβρουάριος 2024

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

και Αλέξης Πανσέληνος

ISBN 978-618-03-3930-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83930

Κ.Ε.Π. 6081, κ.π. 19776

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433,
fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 211 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118,
114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Περιεχόμενα

Η συμφιλίωση.....	9
Το παραμύθιασμα.....	45
Η εξαφάνιση της Μπέτσης.....	113
Καλοκαιρινός κινηματογράφος.....	265

Η συμφιλίωση

Η ΧΛΟΗ ΕΙΧΕ ΠΑΡΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΔΩ και κάμποσες μέρες. Σήμερα ξύπνησε μόνη της και πάτησε το κουμπί του ρολογιού πολύ ευχαριστημένη που πρόλαβε το χτύπημά του· κάθε πρωί την τρώμαζε και της χαλούσε τη διάθεση προτού καλά καλά αρχίσει η μέρα. Τα μάτια την έτσουζαν λίγο και το κεφάλι της ήταν ελαφρά ζαλισμένο, σαν να είχε κλάψει. Περίεργο, σκέφτηκε, αφού δεν έκλαψα. Όταν όμως άγγιξε τυχαία το μαξιλάρι της αισθάνθηκε στην άκρη την υγρασία από τα δάκρυά της. Όστε έκλαψα, συλλογίστηκε, περισσότερο έκπληκτη παρά δυσαρεστημένη. Αντίθετα. Μήνες και μήνες το περίμενε.

Καθώς βάδιζε σκουντουφλώντας για το μπάνιο, θυμήθηκε και τ' όνειρο. Είχε δει τον Αραβαντινό. Πάλι. Στεκόταν στην είσοδο μιας πόρτας, κι άπλωνε τα χέρια προς το μέρος της. Έλα, της είχε πει. Έλα, μικρή μου, καλή μου. Έλα, πουλάκι μου. Ήταν σαν να της έλεγε έλα να ξεκουραστείς, ν' αναπαυτείς επιτέλους. Κι ήξερε πως στην πρόσκλησή του αυτή της έλεγε για μια φορά αλήθεια. Σχεδόν σαν να μην ήτανε ο ίδιος που την καλούσε· έμοιαζε περισσότερο σαν να εκτελούσε διαταγή από κάποια επουράνια δύναμη, που έτσι το 'χε αποφασίσει να την αναπαύσει. Είχε, σαν να λέμε, ονειρευτεί τον θάνατο. Κι εκείνος που

τηνε βασάνισε περισσότερο στη ζωή, της άνοιγε τώρα τις πόρτες του παράδεισου.

Περίεργο ήταν να ονειρευτεί τον Τάσο Αραβαντινό. Συγκριτικά με τις άλλες ιστορίες της, η δικιά τους βρισκόταν σε κείνη τη μέση απόσταση, απ' όπου οι αναμνήσεις σπάνια βγαίνουν στην επιφάνεια μέσα στα όνειρα, αφήνοντας την πρώτη θέση ή στις πιο πρόσφατες ή στις πολύ παλιές.

Μπήκε στο μπάνιο. Η ψύχρα την έκανε κι ανατρίχιασε. Ο μικρός γλόμπος κρεμόταν ψηλά κι έδινε λιγοστό φως. Στάθηκε πάνω στην προεξοχή του τσιμέντου που σκέπαζε τη σωλήνα της αποχέτευσης κι ανασηκώθηκε στα νύχια των ποδιών για να δει το πρόσωπό της στον θαμπό καθρέφτη. Έπειτα άνοιξε το νερό λίγο λίγο για να μην έρθει πολύ γρήγορα το παγωμένο και να μπορέσει να σαπουνίσει βιαστικά τις μασχάλες και τον λαιμό της. Ξεφυσώντας μέσα από τα νερά που γέμιζαν τις χούφτες της, ξεπλύθηκε. Από τους αγκώνες της τρέχανε στα σκεβρωμένα κόκκινα κι άσπρα πλακάκια τα νερά κι οι σαπουνάδες. Ο Μέντης θα διαμαρτυρόταν άλλη μια φορά για τα νερά στο πάτωμα –ώρα του καλή, το καλόπαιδο– όπως όταν ξημερωνόταν σπίτι του τα Σαββατοκύριακα κι έτρεχε ν' απολαύσει το πρωινό πλύσιμο σ' ένα καθωσπρέπει μπάνιο.

Η Χλόη έπλυνε τα δόντια της και καθώς κοιταζόταν στον καθρέφτη έκανε έναν μορφασμό σαν πλατύ γέλιο για να τα επιθεωρήσει. Έπειτα, εντελώς απροσδόκητα, χαμογέλασε στ' αλήθεια. Αισθάνθηκε έκπληκτη. Ο Μέντης έλε-

γε πως το χαμόγελό της ήταν πολύ αστείο και παιδικό, έτσι όπως τραβιόνταν τα χείλια της από τη μian άκρη ως την άλλη. Είχε μεγάλο στόμα.

Έβαψε τα χείλια της, πιέζοντας με τα δόντια το ένα πάνω στ' άλλο για ν' απλωθεί το κραγιόν ομοιόμορφα.

– Λόγια.

Μίλησε δυνατά. Η φωνή της αντήχησε σκληρή στην κούφια ακουστική του μπάνιου. Δεν αισθανόταν όμως καθόλου πίκρα. Μπορώ να φτιάξω έναν ολόκληρο διάλογο με όσα μου είχαν πει ο ένας για τον άλλον, «οι δυο παλιοί, καλοί φίλοι» ο Μέντης και ο Τάσος. Μπορώ να φτιάξω δυο πλήρεις ψυχογραφίες για τον καθένα τους, απ' αυτά κι απ' όσα έχει πει ο καθένας τους για μένα. Ο Μέντης για τον Τάσο. Ο Τάσος για τον Μέντη. Ο Μέντης κι ο Τάσος για μένα και ούτω καθεξής. Όλοι για τον εαυτό τους κι ο Θεός για όλους – εκτός από μένα. Κι όλα αυτά να τα προλογίσω και να τα συνοψίσω με μια φράση που είπε κάποτε ο καημένος ο Χρυσόστομος. Μπλέκεις με παλιοτόμαρα, μου είχε πει. Κι αυτός για να υποστηρίξει, βέβαια, τα δικά του τα δίκια επάνω μου αλλά πού να ήξερε, τι δικίο που είχε! Και πού να το 'ξερα κι εγώ. Πρώτε μου καβαλάρη, σκέφτηκε η Χλόη, φέρνοντας στον νου της το αναμαλλιασμένο κεφάλι του Χρυσόστομου.

Έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη.

– Πρώτε μου γαμιά, είπε ύστερα.

Ήταν η δεύτερη φορά που μιλούσε μόνη της δυνατά.

– Δεν πάμε καλά! είπε πάλι.

Η πόρτα του μπάνιου άνοιξε. Η μάνα της, σκυφτή, μ' ένα σάλι στους ώμους και με το αβέβαιο βλέμμα του πρεσβύωπα πίσω από τα ματογυάλια της, στάθηκε δειλά.

– Με ποιον μιλάς;

Η Χλόη δίστασε. Συνήθιζε ν' αποπαίρνει τη γριά με καμιά χοντράδα. Αυτή τη φορά τη λυπήθηκε.

– Δεν μίλησα. Έβηχα, είπε.

Η κυρία Λουκία χαμογέλασε στο κενό. Έπειτα, όταν είχε γυρίσει η παλιά, αφηρημένη έκφραση στο πρόσωπό της, έστρεψε και βγήκε. Η Χλόη άκουσε τα βήματα της μητέρας της που έσβηναν στα σανίδια του διαδρόμου, έβηξε μια φορά στ' αλήθεια και ύστερα κατέβασε την κιλότα της και κάθισε ανατριχιάζοντας από το κρύο στη γυμνή λεκάνη.

Λόγια. Λόγια. Πόσα λόγια ανωφέλευτα. Όλο λόγια. Και τίποτε άλλο.

Βγαίνοντας από το μπάνιο σχεδόν γελούσε· προσπάθησε ν' αποφύγει να συναντήσει κανέναν από τους δικούς της. Ύστερα από τρεις μήνες που την είχαν συνηθίσει κατσούφα κι αμίλητη, θα τους φαινόταν πολύ περιεργό. Αισθανόταν κιόλας ένοχη. Όχι ένοχη. Ήξερε μόνο πως α υ τ ό έπρεπε να μείνει οπωσδήποτε κρυφό. Και, να μείνει κάτι κρυφό, σήμαινε να μην τους το κάνει γνωστό η ίδια, με τούτον ή με κείνο τον τρόπο. Η υπόθεση Αναγνώστου θα έμενε κρυφή οπωσδήποτε. Ο άνθρωπος είχε τα χρονάκια

του, ήταν οικογενειάρχης, ήταν από τους ανώτερους στην εταιρεία – με δυο λόγια, μια «εσωτερική μας υπόθεση» που λεν. *Affaire de famille*.

Κατέβηκε τις σκάλες και βγήκε στον δρόμο. Δεν είχε πει πως δεν θα γύριζε το μεσημέρι ούτε πως θ' αργούσε το βράδυ. Αισθανόταν πως δεν είχε σημασία.

Στις δύο και μισή, η Χλόη καθόταν ακόμα στο γραφείο της, μπροστά στην κουκουλωμένη γραφομηχανή κι έκανε πως έχει ξεχαστεί διαβάζοντας την αθλητική στήλη των «Σημερινών» που είχε αφήσει ο Λάκης Πετρόπουλος, συνάδελφος στο τμήμα. Τελευταίες φύγαν οι δύο άλλες κοπέλες του γραφείου – τα Λαδικά, που τις έλεγε.

– Χλόη, θα μείνεις υπερωρία; τη ρώτησε η Κική από την πόρτα.

– Όχι, είπε η Χλόη και σηκώνοντας το κεφάλι τηνε κάρφωσε με το βλέμμα. Θα ληστέψω το ταμείο μόλις φύγετε.

Τα Λαδικά χαμογέλασαν ξινά, κάτι σαν αποσβολωμένες κι εξαφανίστηκαν. Η Χλόη περίμενε ακόμα λίγο, ύστερα κατέβασε την εφημερίδα της και κοίταξε γύρω το άδειο και σιωπηλό δωμάτιο.

Αν ο τρόπος που τακτοποιούν όλοι εδώ τα γραφεία τους δείχνει τον εσωτερικό τους κόσμο, τότε όλοι τους έχουν έναν πολύ ταχτικό και καθαρό εσωτερικό κόσμο. Κι επιπλέον αγαπούν την Ασφαλιστική μας Εταιρεία σαν το σπίτι τους. Η μία έχει φέρει τη φωτογραφία της κόρης της, η

άλλη ένα βάζο με λουλούδια, η παράλλη ένα οικογενειακό μπιμπελό. Το γραφείο της Χλόης είχε πάνω μόνο τη μηχανή της. Και τα συρτάρια της είχαν αποκλειστικά και μόνον καρμπόν, έντυπα, λίγο λευκό χαρτί, γομολάστιχες και συνδετήρες. Ήταν η μόνη που δεν είχε μετατρέψει τα συρτάρια της σε παράρτημα του μπουντουάρ της με διάφορα μικροπράγματα χρήσιμα ή νόστιμα ή απλώς δικά της. Στο κάτω κάτω ούτε μπουντουάρ είχε στο σπίτι ούτε καμιάν όρεξη να μεταφέρει το σπίτι της όπου να 'ναι.

Μόνο βιβλία αγαπούσε. Τον *Cyrano* ή τα ποιήματα του Μπρασένς, του Μπωντλαίρ, τα διηγήματα του Γκυ ή τα πεζά του Ζεράρ. Και τους δίσκους της· κι απ' αυτούς είχε στο μυαλό της τις φράσεις που της άρεσε να τραγουδάει. Το «*je t' attendais*» ή το «*mi tradi*». Τις εκφράσεις της...

Λοιπόν, η «εσωτερική μας υπόθεση» ήταν ένα ραντεβού. Τίποτε περισσότερο. Ένα ραντεβού, όπου μια ελεύθερη κοπέλα είκοσι επτά και κάτι θα πήγαινε με έναν σχεδόν εξηντάρη για να βγάλουν τα μάτια τους. Έξοχα! Ότι επιθυμεί κάθε γυναίκα...

Η Χλόη σήκωσε το ακουστικό και με σταθερό χέρι σχημάτισε τον εσωτερικό αριθμό 53. Η φωνή του κ. Αναγνώστου ακούστηκε σιγανή, σχεδόν ψιθυριστή.

– Εγώ είμαι... κύριε Αναγνώστου. Χλόη.

Ωραία, σκέφτηκε. Ο τύπος τρέμει κι εγώ με τους πληθυντικούς μου παρολίγο να του πω ασπάζομαι την δεξιάν σας.

– Σε περιμένω στην πίσω πόρτα.

– Στην πίσω πόρτα... Μάλιστα.

Κατέβασε το ακουστικό και σηκώθηκε. Η ιστορία αρχίζει.

Είχε αρχίσει σαν αστείο. Ο κ. Αναγνώστου τη χαιρετούσε στον διάδρομο με ξεχωριστή διαχυτικότητα κι η Χλόη που ήταν η τρίτη φορά που την έβλεπαν μετά απ' το τέλος ενός δεσμού, είχε ανάγκη από κάποιο αστείο για κατανάλωση του γραφείου. Κάτι πέταξε μια μέρα για τις χαιρετούρες του κ. Προϊσταμένου Κλάδου Ζωής. Ο ανθρωπάκος δεν περνιόταν για γόης, ήταν μοναχά παλιάς μόδας: τόσο ήταν αταίριαστος για Δον Ζουάν, που το αστείο φάνηκε πολύ αστείο και έπιασε. Βοηθούσε και η σεβάσμια εμφάνιση, τα ρουφηγμένα μάγουλα, τα πεταχτά ψαρά φρύδια του, τα σχεδόν κάτασπρα μουστάκια που του 'διναν ύφος γάτου και τα μαλλιά του. Κι αυτό το αστείο είχε τόσο πολύ πιάσει που κανείς δεν θα σκεφτόταν ποτέ πως θα έπαυε να είναι μόνον αστείο. Η ιδέα της ήρθε μια μέρα που είχαν βρεθεί μόνοι, οι δυο τους, μέσα στο ασανσέρ του κτιρίου. Ο κ. Αναγνώστου είχε τολμήσει κάτι πρωτοφανές: άπλωσε το χέρι του και τράβηξε μιαν άσπρη τρίχα που είχε κολλήσει στον γιακά της μπλούζας της.

– Δεν σου παν οι άσπρες τρίχες, παιδί μου.

Η Χλόη είχε γυρίσει και κάρφωσε τα μάτια στα δικά του, που ήταν γκριζα και πολύ καθαρά, πίσω από τα πυκνά

φρύδια του και τα γυαλιά που σχεδόν τα έκρυβαν σαν τα κοιτούσες απ' το πλάι.

– Απεναντίας νομίζω ότι τις δικαιούμαι, του είχε πει με κάποια έμφαση. Και τον κοιτούσε συνεχώς. Ύστερα, για ν' απαλύνει την εντύπωση πως του ρίχνεται, συμπλήρωσε:

– Βλέπετε; Έχω κι εγώ.

Το ασανέρ είχε φτάσει στον όροφο που βρισκόταν και των δύο τους τα γραφεία· καθώς όμως κανείς τους δεν έκανε να βγει πρώτος, κάποιος τους τράβηξε στον έκτο όροφο. Τότε η Χλόη πήρε το χέρι του, κρατώντας το από το μανίκι και το έφερε στο ύψος των μαλλιών της.

Ο κ. Αναγνώστου είχε χλωμιάσει· ζήτημα ήταν αν έβλεπε την κοπέλα μπρος του.

Οι συμφωνίες για τη λεπτομερέστερη εξέταση της τριχοφυΐας της είχαν συζητηθεί σε πολύ πιο προσγειωμένο ύφος από κοντά, σε ιδιαίτερες συναντήσεις στο γραφείο του, ή από το τηλέφωνο – με ύφος σχεδόν υπηρεσιακό, γιατί αν ο κ. Αναγνώστου σαν διευθυντής ήταν μόνος στο γραφείο, η Χλόη είχε κι άλλους πολλούς στο δικό της· ελάχιστες φορές εκείνος είχε έρθει στο γραφείο της Χλόης και την είχε βρει μονάχη. Το πράσινο φως θα το άναβε εκείνη, την ημέρα που θα τον έπαιρνε στο τηλέφωνο και θα του έλεγε πως βρήκε τους φακέλους που της ζήτησε.

Στο μεταξύ κύλησαν βδομάδες. Η Χλόη πιπίλαγε τη σκέψη στο μυαλό της. Γιατί; έλεγε. Κι απαντούσε: γιατί όχι; Της φαινόταν πως όλη της τη ζωή, μέχρι τώρα, την

είχε περάσει στη σκλαβιά. Ο «πρώτος» της ήταν ο χυμώδης, αγωνιστικός ήρωας του προλεταριάτου ο Χρυσόστομος, γεμάτος έγνοιες, διαρκώς κυνηγημένος, περισσότερο στη φαντασία του παρά στην πραγματικότητα, διαρκώς έτοιμος να κάνει καβγά με τα γκαρσόνια, με τους εισπράκτορες, με τους ταξιτζήδες· πάντοτε έβγαине χαμένος. Η φάτσα του να 'ταν που τραβούσε τις φασαρίες; Κι όμως δεν ήταν πολύ διαφορετικός από σας κι από μένα ο Χρυσόστομος· ντυνόταν προσεκτικά, όχι φανταχτερά, και προτιμούσε τα κοντομάνικα πουκάμισα και τα μπλουτζίν και τις ελβιέλες, αλλά πίσω από όλα αυτά που οι φίλοι του τα φόραγαν γιατί ήταν μόδα, διάκρινες πάνω του το χωριό της καταγωγής του· κι οι άλλοι λες και το μυρίζονταν.

Κάποτε ο κόμπος είχε φτάσει στο χτένι και η Χλόη τον παράτησε για τον Τάσο Αραβαντινό, τον φανταχτερό απατεωνίσκο, που παρίστανε τον αριστοκράτη (στο πνεύμα και στο χρήμα)· αυτουνού η παράσταση κράτησε λιγότερον καιρό· κόστισε βέβαια κάπως περισσότερο της Χλόης που τον καιρό εκείνον περίμενε ακόμα τον Αϊ-Γιώργη πάνω στ' άσπρο άλογο, αλλά όπως όλα τα πράγματα κι αυτό πέρασε. Ο επόμενος ήταν ο καλύτερος φίλος του Αραβαντινού, ο Μέντης Ραΐσης, ο διανοούμενος συγγραφέας (δούλευε υπάλληλος σε Τράπεζα, αλλ' όπως έλεγε κι ο ίδιος, στην Ελλάδα κάτι πρέπει κανείς να κάνει για να ζήσει)· κράτησε ώσπου η Χλόη ανακάλυψε πως εκτός από τις αναμνήσεις των δυο προηγούμενων εραστών της (ο Ραΐσης ήταν

μια περίεργη ανάμειξη κι απ' τους δυο) αυτός ο άνθρωπος δεν μπορούσε να της ξυπνήσει κανενός είδους καινούργιες συγκινήσεις. Διάλυσε λοιπόν τον δεσμό μόνη της και τον παράτησε κατάπληκτο να της προσφέρει ακόμα τα πολύτιμα δώρα του: τη σχετική οικονομική άνεση, την ασφάλεια ενός χαρακτήρα χωρίς πολλές εκπλήξεις. Από τον καιρό του Μέντη, κάποια αλλαγή είχε συμβεί μέσα της. Έχοντας μεγαλώσει χωρίς αυστηρή επίβλεψη από τη μάνα και από τον πατέρα της, η Χλόη είχε αποκτήσει χαρακτήρα ανεξάρτητο και αντιλήψεις απλές και κρυστάλλινες για τα πράγματα. Σκεφτόταν λοιπόν πως τελικά οι δεσμοί με τους άντρες ήταν μεγάλη δυστυχία. Ήταν όλοι τους βυζανιάρικα που πίστευαν πως ο κόσμος όλος κρέμεται από το υπογάστριό τους, πως το να σε πηδήξουν είναι κάτι που σφραγίζει τη μοίρα μιας κοπέλας ανεξίτηλα και οριστικά, σαν τα βόδια που σημαδεύονται με πυρωμένο σίδηρο για ν' ανήκουν μια και καλή στον κύριό τους, ίσαμε να του αφήσουν το κρέας και το τομάρι τους. Κανείς δεν ήταν σε θέση να τη δει σαν ένα φυσιολογικό ον που είχε σκέψη και μυαλό. Μόνον ιδιοτροπίες και καπρίτσια. Τ' απόδιναν όλα στη «γυναικεία» φύση της· σου φέρονταν, γενικά, με συγκατάβαση και επιείκεια, ενώ δεν ήταν σε θέση να καταλάβουν ούτε εκατοστό από όσα έκρυβες μέσα σου και που τους τα 'δινες, φως φανάρι, να τα δουν όλοι οι άλλοι εκτός απ' αυτούς.

Ένα πρωί λοιπόν η Χλόη είχε πάρει την απόφασή της και είχε πει: «Δεσμοί τέλος!». Κι αυτό ήταν όλο. Έπαψε να

στενοχωριέται και να θυμάται τους παλιούς της φίλους και να σφίγγεται η καρδούλα της για τόσα και τόσα που είχαν πάει στράφι. Είχε αρθεί πάνω από τους δεσμούς και δεν ήξερε αν έπρεπε να το αποδώσει στην πείρα ή στις μαζεμένες αποτυχίες. Κατηγορούσε πολύ συχνά τον εαυτό της: εγώ δεν είμαι για δεσμούς έλεγε. Εγώ δεν είμαι για κανενός είδους δεσμούς. Δεν έχω ούτε εραστές αλλά δεν έχω ούτε φίλους, όπως όλος ο κόσμος, ούτε παρέες ούτε συναναστροφές ούτε κοινωνικές σχέσεις. Συνεπώς είναι καλύτερα να κάτσω στ' αυγά μου και να τ' αφήσω. Μ' αυτήν και άλλες τέτοιες σκέψεις, πέρασε η Χλόη πολλές από τις μοναχικές της ώρες.

Τώρα πάντως είτε ήταν η απάντηση στον Μέντη και σ' όλους τους άλλους είτε μόνο και μόνο το μέσο για να διασκεδάσει την πλήξη της και ν' απαλύνει την οδύνη της φρέσκιας μοναξιάς της, ο κ. Αναγνώστου την περίμενε στην πίσω πόρτα του κτιρίου. Κι η ώρα περνούσε. Η Χλόη χαιρέτισε τον θυρωρό, βγήκε έξω και στάθηκε μπροστά στον γερο-προϊστάμενο χαμογελαστή.

– Ήρθα.

Κούνησε το κεφάλι εκείνος και δεν είπε λέξη. Πω! πω! ταραχή, σκέφτηκε η Χλόη. Σήκωσε το χέρι του και σταμάτησε ένα ταξί. Άνοιξε ιπποτικά την πόρτα και την άφησε να περάσει πρώτη. Μπαίνοντας έδωσε στον οδηγό τη διεύθυνση.

– Γ' Σεπτεμβρίου 92.

Το ταξί ξεκίνησε. Πώς θα τον λέω άραγε «εκείνη την ώρα»; αναρωτήθηκε η Χλόη. Δεν μπορούσε καν να βάλει με το μυαλό της πώς θα ήταν εκείνη την ώρα. Θα κάναν έρωτα λοιπόν; Κάνεις έρωτα μ' έναν άγνωστο; Κάνεις έρωτα μ' έναν εξηντάρη; Κάνει έρωτα ο κ. Αναγνώστου;

Το αυτοκίνητο κατέβηκε στην Ομόνοια σχετικά γρήγορα μόλο που την ώρα που κλείνουν τα γραφεία ο συνωστισμός είναι πάντα μεγάλος και τα λεωφορεία αγκομαχούν με βήμα σημειωτόν ασφυκτικά γεμάτα στην πολυάνθρωπη χοάνη των Χαυτείων. Η Χλόη κοιτούσε από το παράθυρο την κίνηση και υπολόγιζε ποιοι από τους συναδέλφους της πήγαιναν από τη μεριά της Ομόνοιας και υπήρχε πιθανότητα να τους έβλεπαν μέσα στο ταξί. Είχε την εντύπωση πως αν έστρεφε το βλέμμα δεν θα έβλεπε απολύτως κανέναν καθισμένο πλάι της. Ο κ. Αναγνώστου ήταν ο πιο απίθανος συνοδός που θα μπορούσε ποτέ της να σκεφτεί κι έμενε σιωπηλός σαν φάντασμα. Η ώρα ήταν κι αυτή αλλόκοτη για ραντεβού – σχεδόν εργάσιμη ακόμα. Κι ο δρόμος που είχαν πάρει, το ίδιο. Η Χλόη ποτέ ξανά δεν είχε έρθει από το μέρος τούτο της Αθήνας. Κι η διεύθυνση, τι να 'ταν άραγε; Το σπίτι της ευτυχισμένης οικογένειας που έλειπε στις διακοπές της; Η γκαρσονιέρα του; Η γκαρσονιέρα κάποιου φίλου που είχε εξορκιστεί να μείνει τάφος για το τρομερό μυστικό; Είχε ίσως πει κάποιο ψέμα; Είχε παρουσιάσει καμιά δικαιολογία απίθανη και μυστηριώδη; Είχε πει πως πρόκειται για τον μεγάλο του γιο;

Η συμφιλίωση, Το παραμύθιασμα, Η εξαφάνιση της Μπέτσας και Καλοκαιρινός Κινηματογράφος. Τέσσερις μεγάλες ιστορίες με κοινό τους παρονομαστή την ανθρώπινη περιπέτεια, τον έρωτα, τη μοναξιά, το τέλος της νεότητας. Το ύφος των ιστοριών κρύβει κάτω από ένα συχνά ιερόσυλο χιούμορ μια βαθύτερη ποιητική διάθεση και η παραδοσιακή γραφή τους συνδυάζει τον ρεαλισμό με το φανταστικό κλίμα του κόσμου των ονείρων.

...οι πρωταγωνιστές είναι παραδομένοι με πάσα αμέλεια στον εαυτό τους. Μένουν, δηλαδή, κολλημένοι στο ερωτικό κυνήγι γνωρίζοντας ότι η φτιαξιά της ψυχής τους δεν ανοίγει ποτέ πραγματικά την πόρτα στον έρωτα, [...] εγκαταλείπουν με εκπληκτική ευκολία τις σχέσεις τους και επιτρέπουν στην τύχη να υπαγορεύει όλες τους τις πράξεις.

Βαγγέλης Χατζηβασιλείου

...τα άψυχα και τα ζώα της νουβέλας – η ανεπανάληπτη παρέα περιπλανώμενων σκυλιών στους δρόμους της Αθήνας – διαθέτουν πάθος, νοσταλγία και ζεστασιά, εκφράζουν κατανόηση, συμπάθεια και αλληλεγγύη, σε αντίθεση προς τα λόγια και τις πράξεις των ανθρώπων, αυτών των παράξενων απόμακρων πλασμάτων που δεν κατορθώνουν ούτε να επικοινωνήσουν ούτε να συνεννοηθούν, με αποτέλεσμα να παραμένουν ως το τέλος αναμεταξύ τους ξένοι.

Ελισάβετ Κοτζιά

ISBN:978-618-03-3930-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83930

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book

